

него, защото винаги намиратъ любимото си ядене, даже и когато то е скрито нѣкъдѣ.

— Любимо ядене ли? — попита Павелъ. Много смѣшно! Нѣкакъвъ си червей седналъ да мисли, какво е по-добръ сега да похапне: дали ягодени, или картофени листа!

— Да, отговори професорътъ, — дъждовнитъ червеи безсъмнѣно избиратъ извѣстни листа. Знайно е, че тѣ прѣдпочитатъ листа отъ зеле, лукъ, хрѣнъ, а особено отъ вишня и морковъ; напротивъ тѣ съвсѣмъ не закачатъ шалфея, мащериката и пелина.

— Татко, ти спомена, че дъждовнитъ червеи завличатъ листата въ дупкитъ си — каза Борисъ. Въ такъвъ случай тѣ трѣба да иматъ доста сила за да вкаратъ нѣкой широкъ листъ, напр., липовъ въ тѣсната си дупчица?

— Дъждовнитъ червеи сж доста силни, — отговори бащата — но недѣй забравя, че тѣ избиратъ овѣхнали и полуизгнили листа, които не сж толкозъ твърди и жилави. Освѣнъ това, забѣлѣзали сж, че червеитъ вкарватъ листата въ дупкитъ си съ голѣмо изкуство. Напр., широкитъ листа съ сърдцевидна основа тѣ никога не хващатъ за опашката, а за острото имъ върхче. Тогава листътъ не срѣща голѣмо съпротивление при вмъкването му въ дупката.

— Това е много чудно, татко! — каза Павелъ. Излиза, че дъждовниятъ червей, който не може ни да гледа, ни да слуша, е уменъ, защото може правилно да разсжди, за кой край е по-сгодно да улови листа!

— Нѣма нужда отъ такова прѣдположение — каза Борисъ. Червеятъ постъпва тѣй, просто по инстинктъ.